

Raforkumálastjóri
Jarðhitadeild

SKÝRSLA UM KORTLAGNINGU GANGA Í ÖLAFSFIRÐI

Eftir

Kristján Sæmundsson

Agúst 1962

Raforkumálastjóri
Jarchitadeild

SKÝRSLA UM KORTLAGNINGU GANGA Í ÖLAFSFIRÐI

Eftir

Kristján Sæmundsson

Ágúst 1962

Landslag og staðhættir

Ólafsfjörður gengur til SW frá Eyjafirði utanverðum. Allstórdalur er upp frá honum og er hann sorfinn af skriðjökli, sem átti sér aðdraganda í mörgum körum beggja megin hans. Beggja vegna fjarðarins og eins inn af honum eru há og brött fjöll með egg hvössum brúnum milli dala. Fjöllin eru skriðuorpin upp fyrir miðjarhlíðar og dalbotnar allir þaktir lausagrjóti og jarðvegi. Af þessum sökum verður ógreiðara um að rekja gangana en ella. Einu staðirnir, þar sem sér á bera klöpp eru fjallshlíðar ofar skriðum, gil og áfarvegir, svo og klettótt strönd fjarðarins. Með fjöllin austan fjarðar er það svo, að þau stefna h.u.b. eins og gangarnir, eru sömuleiðis, og þar verður rannsóknun einungis viðkomis á mjóum rimum í gangastefnunni. Fyrir botni fjarðarins er malar- og sandeyði milli hans og Ólafsfjarðarvatns. Þar sér hvergi í bera klöpp.

Jarðfræði

Berggrunnur er hér myndaður úr platóbasalti. Einstök lög eru að meðaltali 10-15 m þykk. Þessari myndun hallar til vesturs. Getur hallinn verið nokkuð breytilegur, t.d. nálegra WNW í Ösbrekkufjalli, en WSW í Ólafsfjarðarmúla. Hallinn er viðast hvar minni en 10° oftast $5-7^{\circ}$. Í millilögum má oft mæla annan halla, sem víkur töluvert frá þessum gildum, en því kann að valda mislægi vegna veðrunar (Erosions diskordanz) eða upphaflega óslétt yfirborð hraunsins.

Milli blágrytislaganna eru einatt lög af rauðum vikri og sandsteini, sem oft inniheldur gróðurleifar. Þessi lög eru oftast innan við 1 m á þykkt en stundum miklu þykkari. Mjög sjaldgæft er að finna óhörðnuð malarlög í þessari myndun, en eitt slikt fann ég þó niðri við sjó fyrir miðjum firðinum að norðan.

Holufyllingar (Calcedon og Zeolitar) eru mjög áberandi. Mestari eru þær þær sem basaltið hefur verið frauðkennt og virðist einu gilda, hvort það er ofarlega eða neðarlega í fjöllunum. Gegnum blágrytislögin skerast margir og misjafnlega þykkir gangar. Mest ber á tveimur gerðum í basaltinu í þeim. Annars vegar er dökkt, mjög pétt og finkornótt basalt, hins vegar gráleitt pétt basalt, sem upphaflega mun hafa innihaldið gler, sem síðan hefur devitrificerast. Oft koma báðar tegundir fyrir í sama gangi, (t.d. við Vatnsenda).

Halli ganganna er austlægur og víkur hann um ca. $5-10^{\circ}$ frá löörétti stefnu, og er þannig beinlínis háður höggum blágrytislaganna. Meira ber á göngum neðarlega í mynduninni en ofar t.d. er það áberandi í Ósbrekkufjalli og sömuleiðis í Finninum. Líklega eru margir af göngum þessum gosgangar, sem veitt hafa fram einhverju ákveðnu blágrytislagi.

Víða rekst maður á þunnar æðar í sambandi við gangana. Þykkt þeirra, stefna og halli er margvísleg, og hef ég víðast hvar ekki hirt um að kortleggja þær.

A nokkrum stöðum eru volgrur og alls staðar tengdar göngum. Let ég fylgja með skissu yfir hitann ofan við Vatnsenda, en hann er hvað mestur. Heildarrennsli á annan 1/sec af ca. $35-40^{\circ}$ heitu vatni.

Í Skeggjabrekkuðal er hitinn tengdur við gang svo sem löngu er vitað. Niðri við ána rétt neðan við holurnar er hóll úr samanbakaðri möl og grjóti. Í ánni fram undan hólinum sást í bera klöpp á kafla, og kemur þar í ljós 5 m breiður gangur. Sennilega er allur gangurinn þykkri þótt það sjáist ekki parna, og má vel vera að hann sé tvískiftur, því að þessi sami gangur er þykkri í fjöllunum sunnan og norðan við.

Alla þá ganga sem fundust merkti ég inn á loftmyndir. Þar er og skrifuð við þykkt þeirra eins og ég mældi hana þar sem að var komið. Þykktin er engan veginn stöðug, heldur er hún breytileg þar sem rekja má gangana á löngum köflum.

Two þverskurði læt ég fylgja með og er lega þeirra merkt inn á loftmyndirnar. B-sniðið er að sjálfsögðu hypótetiskt, en gefur þó til kynna að fjölda ganga megi vænta undir bænum sjálfum.

